

Gelijk alle dagen ging hij vooruit om boven het gas te ontsteken en hoewel op de trap Siria's woorden over struisvogel-politiek hem even, tergend door de hersenen flitsten, eindigde hij toch met te gelooven, dat hij nu ook eens handig en delicaat te werk was gegaan.

.....

Een drietal weken sleurden voorbij, eer Blank Siria's handschrift op nieuw onder de oogen kreëg.

Het gebeurde weer onverwachts op een vroegen, bedriegelijk zoelen voorjaarsdag.

In plaats van naar de Witte te gaan, had hij de vijvers omgewandeld — twee à driemaal 's jaars veroorloofde hij zich zulk een inbreuk op zijn regelmaat — en daardoor kwam 't, dat hij, minder laat dan anders de eetkamer binnentredend, er Emma nog niet aanwezig vond. —

Van den flets gelen avondhemel drong door de breede veranda maar een bleek schijnsel naar binnen, dat vergrauwend voortkroop over de gedekte tafel en als een grijze nevel hangen bleef in de donker bruine hoeken van behang en tapijt.

Schoon doorgaans niet onder den invloed van de wisselende natuurstemmingen had Blank van daag toch de naderende lente gevoeld in de loomheid van zijn beenen en de vage melancholie van zijn geest. Op de wandeling was hij door den lust bevangen geworden iemand gelukkig te maken en hij had er over gedacht voor Emma een kleinigheid mee te brengen. Evenwel.... zoo zonder aanleiding.... een cadeau.... bovendien welk cadeau.... neen, dat ging hem toch niet goed af. Hij vond er iets kinderachtigs in, zette de zaak dus weer uit zijn hoofd.

Thans kreeg hij een zeldzaam naargeestigen indruk van zijn eetkamer, met haar achtergrond van hoog, kaal geboomte, met het vale schemerlicht, dat op de stugge eikenhouten meubels kwijnde en met de twee onbezette stoelen aan den kalen disch.

Wat was 't hier nog leeg en ongezellig! —

Daar viel hem naast Emma's bord een grauwe enveloppe in 't oog, voorzien van een blauw postzegel.

Een brief over de post aan haar, die nooit....!

Van wien kon....?

En het bliksemde hem door den geest: „een geregelde correspondentie; ja, dat ware iets anders!”

Twee stappen brachten hem bij de tafel. Hij herkende Siria's hand, begreep, dat de vorige brief, dien hij gezien had, bij ongeluk zoo laat was aangekomen en vroeg zich af, hoe dikwijls Emma al, met een opstel van dien man in haar zak...., hier.... naast hem.... keuvelend en lachend, had zitten eten en drinken? —

(Slot volgt).